Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (velkého senátu)

19. prosince 2013 *

„Řízení o předběžné otázce — Aarhuská úmluva — Směrnice 2003/4/ES — Přístup veřejnosti k informacím o životním prostředí — Působnost — Pojem ‚orgán veřejné správy' — Společnosti provozující kanalizace a vodovody — Privatizace vodárenského odvětví v Anglii a ve Walesu"

Ve věci C-279/12,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Upper Tribunal (Administrative Appeals Chamber) (Spojené království) ze dne 21. května 2012, došlým Soudnímu dvoru dne 4. června 2012, v řízení

Fish Legal,

Emily Shirley

proti

Information Commissioner,

United Utilities Water plc,

Yorkshire Water Services Ltd,

Southern Water Services Ltd,

SOUDNÍ DVŮR (velký senát),

ve složení V. Skouris, předseda, K. Lenaerts, místopředseda, M. Ilešič, L. Bay Larsen, T. von Danwitz, E. Juhász, A. Borg Barthet a J. L. da Cruz Vilaça, předsedové senátů, A. Rosas, G. Arestis, A. Arabadžev, C. Toader, A. Prechal (zpravodajka), E. Jarašiūnas a C. Vajda, soudci,

generální advokát: P. Cruz Villalón,

vedoucí soudní kanceláře: A. Impellizzeri, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 16. dubna 2013,

s ohledem na vyjádření předložená:

— za Fish Legal W. Rundlem, solicitor, ve spolupráci s D. Wolfem, QC,

* Jednací jazyk: angličtina.

— za Emily Shirley R. McCrackenem, QC, a M. Lewisem, barrister,

— za Information Commissioner R. Kamm a A. Proops, barristers, zmocněnými R. Baileyem, solicitor,

— za United Utilities Water plc, Yorkshire Water Services Ltd a Southern Water Services Ltd T. de la Marem, QC, zmocněným J. Mullockem, solicitor,

— za vládu Spojeného království J. Beeko, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s J. Eadiem, QC, jakož i J. Mauricim a C. Callaghan, barristers,

— za dánskou vládu V. Pasternak Jørgensen a M. Wolff, jako zmocněnkyněmi,

— za italskou vládu G. Palmieri, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s P. Gentilim, avvocato dello Stato,

— za Evropskou komisi P. Oliverem, K. Mifsud-Boniccim a L. Pignataro-Nolin, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 5. září 2013,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 2 bodu 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/4/ES ze dne 28. ledna 2003 o přístupu veřejnosti k informacím o životním prostředí a o zrušení směrnice Rady 90/313/EHS (Úř. věst. L 41, s. 26).

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi Fish Legal a E. Shirley na jedné straně a Information Commissioner (informační komisař), United Utilities Water plc, Yorkshire Water Services Ltd a Southern Water Services Ltd (dále jen „dotyčné vodárenské společnosti“) na straně druhé, v němž jde o to, že dotyčné vodárenské společnosti zamítly žádosti Fish Legal a E. Shirley o přístup k určitým informacím týkajícím se kanalizací a vodovodů.

Právní rámec

Mezinárodní právo

3 Úmluva o přístupu k informacím, účasti veřejnosti na rozhodování a přístupu k právní ochraně v záležitostech životního prostředí, která byla schválena jménem Evropského společenství rozhodnutím Rady 2005/370/ES ze dne 17. února 2005 (Úř. věst. L 124, s. 1, dále jen „Aarhuská úmluva“), ve svém čl. 2 odst. 2 definuje pojem „orgán veřejné správy“ takto:

„[…]

a) správní úřady na vnitrostátní, regionální nebo jiné úrovni;

b) fyzické nebo právnické osoby vykonávající funkce orgánu veřejné správy podle vnitrostátního práva, včetně zvláštních povinností, činností nebo služeb vztahujících se k životnímu prostředí;

c) jakékoli jiné fyzické nebo právnické osoby s odpovědnostmi či funkcemi veřejné správy nebo poskytující veřejné služby vztahující se k životnímu prostředí, které jsou řízeny úřady nebo osobami uvedenými v písmenech a) nebo b);

d) instituce všech organizací regionální hospodářské integrace uvedených v článku 17, které jsou stranou této úmluvy.

Tato definice se nevztahuje na orgány nebo instituce činné v oblasti soudní nebo zákonodárné.“

4 Článek 4 odst. 1 této úmluvy stanoví, že za určitých výhrad a podmínek každá strana zajistí, aby orgány veřejné správy na žádost o informace o životním prostředí zpřístupnily tyto informace veřejnosti v rámci vnitrostátní právní úpravy.

Unijní právo

5 Body 1, 5, 8, 9 a 11 odůvodnění směrnice 2003/4 uvádí:

„(1) Lepší přístup veřejnosti k informacím o životním prostředí a šíření těchto informací přispívají k větší osvětě v otázkách životního prostředí, k volné výměně názorů, k účinnější účasti veřejnosti při rozhodování o otázkách životního prostředí a ve svém výsledku k lepšímu životnímu prostředí.

[...]

(5) […] Ustanovení právních předpisů Společenství musí být v souladu s [Aarhuskou úmluvou] vzhledem k jejímu závěru přijatému Evropským společenstvím[, aby tato úmluva mohla být Evropským společenstvím uzavřena].

[...]

(8) Je nezbytné zajistit, aby fyzické a právnické osoby měly stejné právo [měly právo] přístupu k informacím o životním prostředí v držení orgánů veřejné správy nebo orgánům veřejné správy určených, aniž by tyto osoby musely prokazovat svůj oprávněný zájem.

(9) Je rovněž nezbytné, aby orgány veřejné správy zpřístupnily široké veřejnosti informace o životním prostředí a šířily je v co největší možné míře, zejména prostřednictvím informačních a komunikačních technologií. Při podávání zpráv a přezkumu této směrnice je potřebné k budoucímu rozvoji těchto technologií přihlížet.

[…]

(11) K zohlednění zásad[y] uvedených [uvedené] v článku 6 Smlouvy, že požadavky na ochranu životního prostředí by měly být zahrnuty do vymezení a provádění politik a činností Společenství, je nezbytné rozšířit definici orgánů veřejné správy o vládu nebo jiné orgány veřejné správy na vnitrostátní, regionální nebo místní úrovni bez ohledu na to, zda nese [nesou] konkrétní odpovědnost za životní prostředí nebo ne. Definici je potřebné obdobně rozšířit o jiné osoby nebo subjekty vykonávající funkce veřejné správy ve vztahu k životnímu prostředí podle vnitrostátních právních předpisů a osoby nebo subjekty jimi řízené, které jsou veřejně odpovědné nebo zastávají funkce ve vztahu k životnímu prostředí.“

6 Článek 1 této směrnice definuje její cíle takto:

„Cíle této směrnice jsou:

a) zaručit právo přístupu k informacím o životním prostředí v držení orgánů veřejné správy nebo pro orgány veřejné správy a stanovit základní podmínky a praktická opatření pro výkon tohoto práva a

b) zajistit jako samozřejmost, že informace o životním prostředí budou postupně zpřístupňovány veřejnosti a veřejně šířeny s cílem zajistit co nejširší systematickou veřejnou dostupnost a šíření informací o životním prostředí. Pro tento účel bude podporováno používání počítačové telekomunikační nebo elektronické technologie.“

7 Článek 2 bod 2 definuje pojem „orgán veřejné správy“ takto:

„[...]

a) vláda nebo jiný orgán veřejné správy, včetně veřejných poradních subjektů, na vnitrostátní, regionální nebo místní úrovni;

b) každá fyzická nebo právnická osoba vykonávající funkce veřejné správy podle vnitrostátních právních předpisů, včetně zvláštních povinností, činností nebo služeb, které se vztahující [vztahují] k životnímu prostředí a

c) každá fyzická nebo právnická osoba, která je veřejně odpovědná nebo vykonává [veřejnou] funkci nebo poskytuje veřejné služby ve vztahu k životnímu prostředí, řízená [a je kontrolována] subjektem nebo osobou spadající[mi] pod písmena a) nebo b).

Členské státy mohou stanovit, že tato definice nezahrne instituce nebo subjekty působící v soudní nebo zákonodárné funkci. Členské státy mohou tyto instituce nebo subjekty z uvedené definice vyloučit, pokud jejich statuty [pokud jejich ústavněprávní předpisy] ke dni přijetí této směrnice nestanoví postup přezkoumání ve smyslu článku 6;

[...]“

8 Článek 3 odst. 1 téže směrnice stanoví:

„Členské státy zajistí, aby orgány veřejné správy měly povinnost, v souladu s ustanoveními této směrnice, poskytovat informace o životním prostředí v jejich držení nebo pro ně držené každému žadateli na jeho žádost, aniž by žadatel musel prokazovat svůj oprávněný zájem.“

Právo Spojeného království

Právní úprava týkající se přístupu k informacím o životním prostředí

9 Cílem nařízení z roku 2004 o informacích o životním prostředí (Environmental Information Regulations 2004, dále jen „EIR 2004“) je provést směrnici 2003/4 do vnitrostátního práva.

10 Článek 2 odst. 2 tohoto nařízení uvádí:

„[…] ‚Orgánem veřejné správy‘ se rozumí:

a) ministerstva;

b) jakýkoli jiný orgán veřejné správy, který je definován v čl. 3 odst. 1 [zákona z roku 2000 o svobodném přístupu k informacím (Freedom of Information Act 2000)] […];

c) jakýkoli jiný subjekt nebo jiná osoba vykonávající funkce veřejné správy nebo

d) jakýkoli jiný subjekt nebo jiná osoba, které jsou kontrolovány osobou spadající pod písmena a), b) nebo c) a

i) jsou veřejně odpovědné ve vztahu k životnímu prostředí;

ii) vykonávají veřejné funkce ve vztahu k životnímu prostředí

nebo

iii) poskytují veřejné služby ve vztahu k životnímu prostředí.“

11 Podle článků 5 a 7 EIR 2004 musí být požadované informace o životním prostředí sděleny ve lhůtě 20 pracovních dní, přičemž tuto lhůtu může dotyčný orgán za určitých podmínek prodloužit na 40 pracovních dní.

12 Podle čl. 50 odst. 1 zákona z roku 2000 o svobodném přístupu k informacím, ve znění článku 18 EIR 2004, může každá dotčená osoba požádat Information Commissioner, aby rozhodl, zda dotčený orgán veřejné správy vyřídil její žádost o informace v souladu s požadavky EIR 2004.

Právní úprava týkající se stávajícího rozdělení zákonných pravomocí v odvětví vodovodů a kanalizací v Anglii a ve Walesu

13 Přijetím vodního zákona z roku 1989 (Water Act 1989), na základě kterého došlo k privatizaci odvětví vodovodů a kanalizací v Anglii a ve Walesu s účinností od 1. září 1989, byly funkce, pravomoci, majetek a další aktiva vodoprávních úřadů rozděleny mezi National Rivers Authority (Národní vodoprávní úřad), který se po nabytí účinnosti zákona o životním prostředí z roku 1995 (Environment Act 1995) stal Environment Agency (agentura pro životní prostředí), a vodárenské společnosti, které poskytují vodárenské a kanalizační služby jako obchodní podniky.

14 Na základě platných právních předpisů, zejména zákona z roku 1991 o vodárenském odvětví (Water Industry Act 1991, dále jen „WIA 1991“), v pozměněném znění, lze stávající rozdělení zákonných pravomocí v odvětví vodovodů a kanalizací shrnout následovně:

— Water Services Regulatory Authority (OFWAT) (Vodárenský regulační úřad) určí vodárenské společnosti jako společnosti provozující kanalizace („sewerage undertaker“) nebo společnosti provozující vodovody („water undertaker“) pro vymezenou oblast Anglie nebo Walesu. Tento orgán je rovněž sám nebo za určitých okolností společně se Secretary of State, ministrem životního prostředí, orgánem primárně odpovědným za dozor nad těmito společnostmi;

— v současnosti bylo v případě deseti společností rozhodnuto, že se jedná o společnosti provozující vodovody a kanalizace („water and sewerage companies“ nebo „WASCs“), a v případě dvanácti společností bylo rozhodnuto, že se jedná o společnosti provozující pouze vodovody („water only companies“ nebo „WOCs“), takže v každé oblasti Anglie a Walesu buď jediná společnost zajišťuje provozování vodovodů a kanalizací, nebo je jedna společnost pověřena provozováním vodovodů, zatímco jiná společnost provozuje kanalizace v dotyčné oblasti a kromě toho provozuje vodovody a kanalizace v jiné oblasti;

— vodárenské společnosti jsou zakládány jako akciové společnosti („public limited company“) nebo společnosti s ručením omezeným („limited company“). Tyto společnosti jsou spravovány řídícím orgánem, který je odpovědný držitelům podílů, a řízeny podle obecných obchodních zásad stanovených v jejich stanovách, a to s cílem dosahovat zisku, který je rozdělován mezi držitele podílů ve formě dividend, a umožnit jeho opětovné investování do podnikání;

— uvedené společnosti musí splnit několik zákonných povinností týkajících se údržby a zlepšování infrastruktur, jakož i dodávek vody nebo čištění odpadních vod v jejich příslušných oblastech;

— tyto společnosti mají mimoto určitá zákonná oprávnění, mezi něž patří oprávnění týkající se vyvlastnění, právo přijmout správní nařízení týkající se vodních cest a pozemků, jejichž jsou vlastníky, oprávnění vypustit vodu, a to i do soukromých vodovodních potrubí, právo dočasně zakázat zavlažování nebo oprávnění rozhodnout o přerušení dodávek vody některým zákazníkům, přičemž toto rozhodnutí podléhá přísným podmínkám;

— tyto povinnosti a oprávnění jsou převzaty v ustavující listině každé společnosti, nazvané „licence“. Tato licence může obsahovat i další podmínky, jako je podmínka zaplatit Secretary of State poplatek. Secretary of State nebo OFWAT dbají na dodržování podmínek licence. Lze požadovat, aby společnosti provedly určité úkony nebo přijaly zvláštní opatření. Licence může být zrušena pouze při dodržení výpovědní lhůty v délce 25 let a s uvedením důvodů. OFWAT může licenci změnit se souhlasem společnosti nebo na základě zprávy Competition Commission (komise pro hospodářskou soutěž);

— právní režim, kterému podléhají vodárenské společnosti, rovněž umožňuje uložit těmto společnostem pokuty a částečně je vyjímá z působnosti obecných právních ustanovení v oblasti zrušení společností;

— každých pět let vodárenské společnosti předkládají návrh plánu správy aktiv, také nazývaný „obchodní plán“ („business plan“), ve kterém tyto společnosti pro období pěti let podrobně uvedou očekávané výsledky, zejména pak investiční programy. Tyto plány jsou dokončeny během konzultačního procesu a OFWAT při zohlednění prvků investičních programů, které považuje za vhodné, stanoví maximální částky, které společnosti budou moci fakturovat svým zákazníkům za účelem financování obchodních plánů, zejména pak plánovaných investic. Stávající plány pokrývají období let 2010 až 2015.

Spory v původním řízení a předběžné otázky

15 Fish Legal, právní odbor anglické federace rybářů Angling Trust, je neziskovou organizací, jejímž cílem je všemi zákonnými prostředky bojovat proti znečišťování a jiným zásahům do vodního prostředí a chránit rybolov na udici a rybáře. Dopisem ze dne 12. srpna 2009 požádala Fish Legal dvě vodárenské společnosti, a sice United Utilities Water plc a Yorkshire Water Services Ltd, o informace týkající se vypouštění, sanačních prací a nouzových přepadů.

16 Emily Shirley se v srpnu 2009 písemně obrátila na jinou vodárenskou společnost, a sice Southern Water Services Ltd, s žádostí o informace ohledně kapacity kanalizace v případě územního plánu pro její obec, která se nachází v hrabství Kent.

17 Vzhledem k tomu, že Fish Legal a E. Shirley neobdržely od dotyčných vodárenských společností požadované informace ve lhůtách stanovených v EIR 2004, podaly každá stížnost k Information Commissioner. Information Commissioner měl v rozhodnutích, která jim byla doručena v březnu 2010, za to, že dotyčné vodárenské společnosti nejsou orgány veřejné správy ve smyslu EIR 2004, a že v důsledku toho nemůže o jejich stížnostech rozhodnout.

18 Fish Legal a E. Shirley poté podaly žalobu proti těmto rozhodnutím k First-tier Tribunal (General Regulatory Chamber, Information Rights), který přerušil řízení do doby, než Upper Tribunal (Administrative Appeals Chamber) vydá rozsudek v tzv. „pilotní“ věci Smartsource v. Information Commissioner.

19 First-tier Tribunal (General Regulatory Chamber, Information Rights) po vyhlášení rozsudku ze dne 23. listopadu 2010, Smartsource v. Information Commissioner (dále jen „rozsudek Smartsource“), zamítl žaloby podané Fish Legal a E. Shirley především z důvodu, že dotyčné vodárenské společnosti nelze kvalifikovat jako „orgány veřejné správy“ ve smyslu EIR 2004.

20 Předkládající soud, k němuž Fish Legal a E. Shirley podaly odvolání, uvádí, že posledně uvedené připouští, že dotyčné vodárenské společnosti prostřednictvím různých sdělení, z nichž poslední bylo učiněno v dubnu 2011, nakonec poskytly přístup ke všem požadovaným informacím.

21 Tento soud má však za to, že právní otázka, která vyvstala ve sporech v původním řízení, tedy zda byly tyto společnosti povinny sdělit uvedené informace, tím zodpovězena nebyla. Odpověď na tuto otázku je přitom podle jeho názoru nezbytná, aby bylo možné určit, zda dotyčné vodárenské společnosti nesplnily svoji povinnost poskytnout tyto informace v souladu s vnitrostátními právními předpisy a zejména ve stanovených lhůtách. Uvedená otázka je kromě toho relevantní pro další věci týkající se vodárenských společností, které byly přerušeny v prvním stupni, a pro věci týkající se jiných odvětví činnosti, než vodárenského odvětví.

22 Uvedený soud poznamenává, že dotyčné vodárenské společnosti musí být podle Fish Legal a E. Shirley kvalifikovány jako „orgány veřejné správy“ ve smyslu čl. 2 bodu 2 písm. b) nebo c) směrnice 2003/4, neboť vykonávají funkce veřejné správy a jsou každopádně přísně kontrolovány státním orgánem.

23 Předkládající soud uvádí, že Information Commissioner zastává opačný názor, přičemž vychází především z odůvodnění rozsudku Smartsource. Zaprvé vodárenské společnosti na základě více faktorového přístupu, který je uveden v daném rozsudku, nevykonávají funkce veřejné správy. Zadruhé kontrola, které vodárenské společnosti podléhají, je nedostatečná, jelikož se týká pouze funkcí souvisejících s regulací. Pojem „kontrola“ přitom zahrnuje moc, či dokonce donucení, jakož i pravomoc určit nejen cíle, kterých má být dosaženo, ale i prostředky, kterými má být těchto cílů dosaženo.

24 Pokud by nebyl přijat přístup uplatněný v rozsudku Smartsource, Information Commissioner podpůrně tvrdí, že by měl být přijat nanejvýš tzv. „hybridní“ výklad čl. 2 bodu 2 směrnice 2003/4. Podle tohoto výkladu by vodárenské společnosti musely být kvalifikovány jako „orgány veřejné správy“ pouze v rámci výkonu funkcí, které jim jsou svěřeny a které mohou být samy kvalifikovány jako „funkce veřejné správy“ ve smyslu čl. 2 bodu 2 písm. b) směrnice 2003/4.

25 Předkládající soud dodává, že dotyčné vodárenské společnosti především tvrdily, že v rozsudku Smartsource bylo právem rozhodnuto, že tyto společnosti nejsou „orgány veřejné správy“. Pro učinění tohoto závěru zohlednil dotčený vnitrostátní soud řadu relevantních skutečností, mezi něž patří dokument, který v roce 2000 zveřejnila Evropská hospodářská komise Organizace spojených národů a který je nazván „Aarhuská úmluva, příručka k provedení“ (dále jen „příručka k provedení Aarhuské úmluvy“), některé faktory týkající se postavení vodárenských společností a právní úprava vodárenského odvětví v Anglii a ve Walesu.

26 Za těchto podmínek se Upper Tribunal (Administrative Appeals Chamber) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Mají právo a analýza použitelné při zkoumání otázky, zda fyzická nebo právnická osoba ‚vykonává funkce veřejné správy podle vnitrostátních právních předpisů‘ [ve smyslu čl. 2 bodu 2 písm. b) směrnice 2003/4], čistě vnitrostátní povahu?

2) Pokud tomu tak není, jaká kritéria unijního práva lze či nelze použít k určení toho, zda:

a) je dotčená funkce v podstatě funkcí ‚veřejné správy‘ a

b) vnitrostátní právní předpisy v podstatě pověřily tuto osobu takovou funkcí?

3) Co se rozumí výrazem osoba, která je ‚kontrolována subjektem nebo osobou spadajícími pod písmena a) nebo b)' [ve smyslu čl. 2 bodu 2 písm. c) směrnice 2003/4]? Především jaká povaha, forma a stupeň kontroly jsou požadovány a jaká kritéria lze či nelze použít k určení existence takové kontroly?

4) Je ‚odnož státu' ve smyslu bodu 20 [rozsudku ze dne 12. července 1990, Foster a další (C-188/89, Recueil, s. I-3313)] nutně osobou, na kterou se vztahuje čl. 2 bod 2 písm. c) směrnice 2003/4?

5) Spadá-li osoba pod [čl. 2 bod 2 písm. b) nebo c) směrnice 2003/4] v souvislosti s některou ze svých funkcí, odpovědností nebo služeb, jsou její povinnosti poskytovat informace o životním prostředí omezeny na informace týkající se těchto funkcí, odpovědností nebo služeb, nebo se vztahují na veškeré informace o životním prostředí, které má v držení za jakýmkoliv účelem?"

K předběžným otázkám

K přípustnosti

27 Dotyčné vodárenské společnosti především tvrdí, že žádost o rozhodnutí o předběžné otázce je nepřípustná.

28 Tyto společnosti tvrdí, že jelikož je nesporné, že bezplatně poskytly veškeré informace o životním prostředí požadované Fish Legal a E. Shirley, před předkládajícím soudem již neprobíhá žádný spor. Soudní dvůr má tudíž rozhodnout o otázkách, které se staly čistě hypotetickými, což žádost o rozhodnutí o předběžné otázce zbavuje odůvodnění.

29 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury je postup zavedený článkem 267 SFEU nástrojem spolupráce mezi Soudním dvorem a vnitrostátními soudy, díky němuž Soudní dvůr poskytuje vnitrostátním soudům výklad unijního práva, jenž je pro ně nezbytný k vyřešení sporů, které tyto soudy mají rozhodnout (viz zejména rozsudek ze dne 6. června 2013, MA a další, C-648/11, bod 36 a citovaná judikatura).

30 Na otázky týkající se výkladu unijního práva položené vnitrostátním soudem v právním a skutkovém rámci, který tento soud vymezí v rámci své odpovědnosti a jehož správnost nepřísluší Soudnímu dvoru ověřovat, se vztahuje domněnka relevance. Odmítnutí ze strany Soudního dvora rozhodnout o žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce podané vnitrostátním soudem je možné pouze tehdy, je-li zjevné, že žádaný výklad unijního práva nemá žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení, jestliže se jedná o hypotetický problém nebo také jestliže Soudní dvůr nedisponuje skutkovými nebo právními poznatky nezbytnými pro užitečnou odpověď na otázky, které jsou mu položeny (viz zejména výše uvedený rozsudek MA a další, bod 37 a citovaná judikatura).

31 V projednávaném případě z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že spor projednávaný předkládajícím soudem se týká toho, že Fish Legal a E. Shirley napadly rozhodnutí Information Commissionner, v nichž stanovil, že vzhledem k tomu, že dotyčné vodárenské společnosti nelze kvalifikovat jako orgány veřejné správy ve smyslu vnitrostátní právní úpravy mající provést směrnici 2003/4, nemůže rozhodnout o jejich stížnostech, jimiž se domáhají konstatování, že požadované informace o životním prostředí nebyly poskytnuty ve lhůtách stanovených v této právní úpravě.

32 Položené otázky se přitom týkají především toho, zda a případně za jakých podmínek musí být dotyčné vodárenské společnosti kvalifikovány jako „orgány veřejné správy" ve smyslu čl. 2 bodu 2 písm. b) nebo c) směrnice 2003/4.

33 Je nutno konstatovat, jak rovněž uvedl generální advokát v bodech 55 až 63 svého stanoviska, že odpověď na tyto otázky je objektivně nezbytná pro řešení sporu, který byl předložen předkládajícímu soudu.

34 Za těchto podmínek nejsou položené otázky hypotetické, a žádost o rozhodnutí o předběžné otázce je tedy přípustná.

K věci samé

Úvodní poznámky

35 Úvodem je třeba připomenout, že se Evropská unie tím, že se stala smluvní stranou Aarhuské úmluvy, zavázala zajistit v rámci působnosti unijního práva principiální přístup k informacím o životním prostředí v držení orgánů veřejné správy nebo na jejich účet (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 22. prosince 2010, Ville de Lyon, C-524/09, Sb. rozh. s. I-14115, bod 36, a ze dne 14. února 2012, Flachglas Torgau, C-204/09, bod 30).

36 Jak potvrzuje bod 5 odůvodnění směrnice 2003/4, unijní zákonodárce tím, že přijal tuto směrnici, hodlal zajistit slučitelnost unijního práva s touto úmluvu za účelem jejího uzavření Společenstvím, když stanovil obecný režim, jehož cílem je zajistit, aby všechny fyzické nebo právnické osoby členského státu měly právo přístupu k informacím o životním prostředí, které jsou drženy orgány veřejné správy nebo na jejich účet, aniž by tyto osoby musely prokazovat svůj oprávněný zájem (výše uvedený rozsudek Flachglas Torgau, bod 31).

37 Z toho plyne, že pro účely výkladu směrnice 2003/4 je třeba zohlednit znění a předmět Aarhuské úmluvy, kterou má tato směrnice provést do unijního práva (v tomto smyslu viz výše uvedený rozsudek Flachglas Torgau, bod 40).

38 Soudní dvůr již kromě toho rozhodl, že i když může být Příručka k provedení Aarhuské úmluvy považována za vysvětlující dokument, který lze případně vzít v úvahu, spolu s dalšími relevantními skutečnostmi, při výkladu této úmluvy, analýzy, které obsahuje, nejsou právně závazné a nemají normativní obsah, který je přiznán ustanovením Aarhuské úmluvy (rozsudek ze dne 16. února 2012, Solvay a další, C-182/10, bod 27).

39 Konečně je třeba také zdůraznit, že právo přístupu zaručené směrnicí 2003/4 se uplatní pouze v rozsahu, v němž se na požadované informace vztahují ustanovení týkající se přístupu veřejnosti upravená touto směrnicí, což předpokládá zejména to, že představují „informace o životním prostředí“ ve smyslu čl. 2 bodu 1 uvedené směrnice, což ohledně sporu ve věci v původním řízení přísluší ověřit předkládajícímu soudu (výše uvedený rozsudek Flachglas Torgau, bod 32).

K prvním dvěma otázkám

40 V prvních dvou otázkách, které je třeba zkoumat společně, se předkládající soud v podstatě táže, která kritéria umožňují určit, zda takové subjekty, jako jsou dotyčné vodárenské společnosti, lze kvalifikovat jako právnické osoby vykonávající podle vnitrostátních právních předpisů „funkce veřejné správy“ ve smyslu čl. 2 bodu 2 písm. b) směrnice 2003/4.

41 Podle ustanovení čl. 2 bodu 2 písm. b) směrnice 2003/4, které je v podstatě totožné s ustanovením čl. 2 odst. 2 písm. b) Aarhuské úmluvy, se „orgánem veřejné správy“ rozumí „každá fyzická nebo právnická osoba vykonávající funkce veřejné správy podle vnitrostátních právních předpisů, včetně zvláštních povinností, činností nebo služeb, které se vztahují k životnímu prostředí“.

42 Podle ustálené judikatury z požadavků jednotného použití unijního práva i ze zásady rovnosti vyplývá, že znění ustanovení unijního práva, které za účelem vymezení svého smyslu a působnosti neobsahuje žádný výslovný odkaz na právo členských států, musí být zpravidla v celé Unii vykládáno autonomním a jednotným způsobem, přičemž tento výklad je třeba hledat při zohlednění kontextu tohoto ustanovení a cíle sledovaného dotčenou právní úpravou (viz zejména výše uvedený rozsudek Flachglas Torgau, bod 37).

43 V projednávané věci je třeba zaprvé určit, zda je třeba větnou dvojici „podle vnitrostátních právních předpisů“ chápat jako výslovný odkaz na vnitrostátní právní předpisy, v projednávaném případě na právní předpisy Spojeného království, pro účely výkladu pojmu „funkce veřejné správy“.

44 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že mezi francouzským a anglickým zněním čl. 2 bodu 2 písm. b) směrnice 2003/4 existuje rozdíl, který odpovídá rozdílu mezi týmiž jazykovými zněními čl. 2 odst. 2 písm. b) Aarhuské úmluvy, která patří mezi závazná jazyková znění této úmluvy. Ve francouzském znění čl. 2 bodu 2 písm. b) směrnice 2003/4 se totiž větná dvojice „podle vnitrostátních právních předpisů“ váže ke slovesu „vykonává“, takže v tomto znění nelze výrazy uvedeného ustanovení chápat v tom smyslu, že ohledně definice pojmu „funkce veřejné správy“ výslovně odkazují na vnitrostátní právo. V anglickém znění téhož ustanovení naopak uvedená větná dvojice následuje za výrazem „funkce veřejné správy“, a neváže se tedy k uvedenému slovesu.

45 V tomto ohledu je třeba připomenout, že cílem, jenž je uveden v bodě 7 odůvodnění směrnice 2003/4, je zabránit tomu, aby rozdíly mezi platnými právními předpisy, které se týkají přístupu k informacím o životním prostředí, vedly v rámci Unie k rozdílnému přístupu k těmto informacím nebo k rozdílným podmínkám hospodářské soutěže. Tento cíl vyžaduje, aby určení osob, které jsou povinny poskytnout veřejnosti přístup k informaci o životním prostředí, podléhalo stejným podmínkám v celé Unii, takže pojem „funkce veřejné správy“ ve smyslu čl. 2 bodu 2 písm. b) směrnice 2003/4 se nemůže lišit v závislosti na použitelném vnitrostátním právu.

46 Tento výklad má oporu v Příručce k provedení Aarhuské úmluvy, podle které větná dvojice „podle vnitrostátních právních předpisů“ znamená, že „musí existovat právní základ pro výkon funkcí podle [bodu] b)“, přičemž tento bod zahrnuje „každou osobu, která je podle zákona oprávněna vykonávat veřejnou funkci“. To přitom nemůže být zpochybněno skutečností, že v uvedené příručce je doplněno, že „to, co se rozumí veřejnou funkcí podle vnitrostátního práva, se může v jednotlivých zemích lišit“.

47 Na rozdíl od toho, co Information Commissioner a dotyčné vodárenské společnosti tvrdily na jednání, by uvedená větná dvojice, měla-li by být vykládána jako odkaz na nutnou existenci právního základu, nebyla v tomto kontextu nadbytečná, jelikož potvrzuje, že výkon funkcí veřejné správy musí být založen na vnitrostátních právních předpisech.

48 Z toho plyne, že pouze subjekty, které jsou na základě právního základu speciálně definovaného ve vnitrostátních právních předpisech, které se na ně vztahují, oprávněny vykonávat funkce veřejné správy, mohou spadat do kategorie orgánů veřejné správy, jež je uvedena v čl. 2 bodu 2 písm. b) směrnice 2003/4. Otázku, zda funkce, které jsou svěřeny takovým subjektům na základě vnitrostátních právních předpisů, jsou „funkcemi veřejné správy“ ve smyslu tohoto ustanovení, je třeba naproti tomu zkoumat s ohledem na unijní právo a relevantní prvky výkladu Aarhuské úmluvy umožňující stanovit autonomní a jednotnou definici uvedeného pojmu.

49 Pokud jde zadruhé o kritéria, která musí být zohledněna pro účely určení, zda funkce vykonávané dotyčným subjektem podle vnitrostátních právních předpisů spadají pod pojem „funkce veřejné správy“ ve smyslu čl. 2 bodu 2 písm. b) směrnice 2003/4, Soudní dvůr již uvedl, že ze samotné Aarhuské úmluvy i ze směrnice 2003/4 vyplývá, že jejich autoři tím, že zmínili „orgány veřejné správy“, zamýšleli označit správní orgány, jelikož v rámci států právě tyto orgány obvykle v rámci výkonu svých funkcí drží informace o životním prostředí (výše uvedený rozsudek Flachglas Torgau, bod 40).

50 V Příručce k provedení Aarhuské úmluvy je kromě toho vysvětleno, že se jedná o „funkci obvykle vykonávanou vládními orgány, jak je definuje vnitrostátní právo“, která se však nemusí nutně vázat k oblasti životního prostředí, jelikož tato oblast byla uvedena pouze jako příklad funkce veřejné správy.

51 Subjekty, které jsou z organického hlediska správními orgány, tedy ty, které jsou součástí veřejné správy nebo výkonné moci státu na jakékoli úrovni, jsou orgány veřejné správy ve smyslu čl. 2 bodu 2 písm. a) směrnice 2003/4. Tato první kategorie zahrnuje všechny právnické osoby veřejného práva, které byly založeny státem a o jejichž zrušení může rozhodnout pouze tento stát.

52 Druhá kategorie orgánů veřejné správy, která je vymezena v čl. 2 bodu 2 písm. b) této směrnice, se týká správních orgánů definovaných z funkčního hlediska, tedy subjektů, ať již se jedná o právnické osoby veřejného nebo soukromého práva, které jsou na základě právního režimu, který se na ně vztahuje, pověřeny poskytováním služeb veřejného zájmu, a to zejména v oblasti životního prostředí, a které mají za tímto účelem výjimečné pravomoci ve srovnání s pravidly použitelnými ve vztazích mezi osobami soukromého práva.

53 V projednávaném případě je nesporné, že dotyčné vodárenské společnosti jsou na základě použitelného vnitrostátního práva, zvláště WIA 1991, pověřeny poskytováním služeb veřejného zájmu, a sice údržbou a rozvojem vodárenské a kanalizační infrastruktury, jakož i dodávkami vody a odváděním odpadních vod, tedy činnostmi, v rámci kterých – jak poznamenala Evropská komise – je třeba ostatně dodržovat několik směrnic v oblasti životního prostředí týkajících se ochrany vody.

54 Z poznatků poskytnutých předkládajícím soudem rovněž vyplývá, že za účelem výkonu těchto funkcí a poskytnutí těchto služeb mají uvedené společnosti na základě použitelného vnitrostátního práva určitá oprávnění, jako je právo vyvlastňovat, právo přijmout správní nařízení týkající se vodních cest a pozemků, jejichž jsou vlastníky, oprávnění vypustit za určitých okolností vodu, a to i do soukromých vodovodních potrubí, právo dočasně zakázat zavlažování a oprávnění rozhodnout o přerušení dodávek vody některým zákazníkům, přičemž toto rozhodnutí podléhá přísným podmínkám.

55 Je na předkládajícím soudu, aby určil, zda tato práva a oprávnění přiznaná dotyčným vodárenským společnostem lze s ohledem na konkrétní podmínky, které jsou pro ně stanoveny v použitelných vnitrostátních právních předpisech, kvalifikovat jako výjimečná oprávnění.

56 S ohledem na výše uvedené je třeba na první dvě položené otázky odpovědět, že za účelem určení, zda lze takové subjekty, jako jsou dotyčné vodárenské společnosti, kvalifikovat jako právnické osoby vykonávající podle vnitrostátních právních předpisů „funkce veřejné správy“ ve smyslu čl. 2 bodu 2 písm. b) směrnice 2003/4, je třeba zkoumat, zda jsou těmto subjektům na základě vnitrostátních právních předpisů, které se na ně vztahují, přiznána výjimečná oprávnění ve srovnání s pravidly použitelnými ve vztazích mezi osobami soukromého práva.

Ke třetí a čtvrté otázce

57 Ve třetí a čtvrté otázce, které je třeba zkoumat společně, se předkládající soud v podstatě táže, která kritéria umožňují určit, zda jsou takové subjekty, jako dotyčné vodárenské společnosti, v jejichž případě není zpochybňováno, že poskytují veřejné služby ve vztahu k životnímu prostředí, kontrolovány subjektem nebo osobou spadajícími pod čl. 2 bod 2 písm. a) nebo b) směrnice 2003/4, a měly by být tudíž kvalifikovány jako „orgány veřejné správy“ podle čl. 2 bodu 2 písm. c) této směrnice.

58 V projednávaném případě vyvstává otázka, zda existence takového režimu, jaký je stanoven ve WIA 1991, pokud dohledem nad dotyčnými vodárenskými společnostmi pověřuje Secretary of State a OFWAT, tedy orgány, o nichž není pochyb, že jsou orgány veřejné správy uvedenými v čl. 2 bodu 2 písm. a) směrnice 2003/4, znamená, že tyto společnosti jsou uvedenými orgány „kontrolovány“ ve smyslu čl. 2 bodu 2 písm. c) této směrnice.

59 Information Commissionner, dotyčné vodárenské společnosti a vláda Spojeného království v písemných vyjádřeních uvádí, že skutečnost, že se na dotyčné vodárenské společnosti vztahuje regulační režim, který je zajisté poměrně přísný, neznamená, že jsou tyto společnosti „kontrolovány“ ve smyslu čl. 2 bodu 2 písm. c) směrnice 2003/4. Tvrdí, že jak zdůraznil Upper Tribunal (Administrative Appeals Chamber) v rozsudku Smartsource, mezi tzv. „regulačním“ režimem, v rámci kterého je regulační orgán oprávněn pouze určit cíle, které má regulovaný subjekt sledovat, a tzv. „kontrolním“ režimem, který navíc regulačnímu orgánu umožňuje určit způsob, kterým má dotyčný subjekt těchto cílů dosáhnout, existuje zásadní rozdíl.

60 Příručka k provedení Aarhuské úmluvy v tomto kontextu uvádí, že pokud se čl. 2 odst. 2 písm. c) Aarhuské úmluvy, který je v podstatě totožný s čl. 2 bodem 2 písm. c) směrnice 2003/4, týká „alespoň“ osob, „které jsou ve vlastnictví státu“, písmeno c) uvedeného čl. 2 odst. 2 se může „[k]romě toho […] vztahovat na subjekty poskytující veřejné služby ve vztahu k životnímu prostředí, které podléhají regulativní kontrole“.

61 Pokud jde o tento pojem „kontroly“, předkládající soud se v rámci čtvrté otázky táže, jak relevantní by mohl být rozsudek High Court of Justice (England & Wales) (Spojené království) ve věci Griffin v. South West Water Services Ltd., na který odkazuje i Příručka k provedení Aarhuské úmluvy v rámci čl. 2 odst. 2 písm. c) této úmluvy.

62 V tomto rozsudku bylo zejména rozhodnuto, že kritérium týkající se kontroly, jež je uvedeno v bodě 20 výše uvedeného rozsudku Foster a další, nesmí být chápáno v tom smyslu, že nezahrnuje regulační režim, který stanoví WIA 1991, a že tento režim splňuje uvedené kritérium kontroly, takže vzhledem k tomu, že ostatní kritéria jsou rovněž splněna, lze směrnici Rady 75/129/EHS ze dne 17. února 1975 o sbližování právních předpisů členských států týkajících se hromadného propouštění (*neoficiální překlad*) (Úř. věst. L 48, s. 29) uplatňovat vůči vodárenské společnosti dotčené v dané věci v původním řízení jakožto „odnoži státu“.

63 V tomto kontextu se předkládající soud konkrétně táže, zda je vodárenská společnost jakožto „odnož státu“ nezbytně právnickou osobou, na kterou se vztahuje čl. 2 bod 2 písm. c) směrnice 2003/4.

64 V tomto ohledu lze mít za to, že zjištění existence kontroly při uplatnění kritérií uvedených v bodě 20 výše uvedeného rozsudku Foster a další představuje údaj o tom, že je splněna podmínka kontroly uvedená v čl. 2 bodu 2 písm. c) směrnice 2003/4, jelikož v obou z těchto kontextů má pojem kontroly pojmout projevy konceptu „státu“ v širokém smyslu, prostřednictvím kterého lze nejlépe dosáhnout cílů dotyčné právní úpravy.

65 Přesný rozsah pojmu kontrola, jenž je uveden v čl. 2 bodu 2 písm. c) směrnice 2003/4, je však třeba nalézt rovněž s přihlédnutím k vlastním cílům této směrnice.

66 Z článku 1 písm. a) a b) uvedené směrnice vyplývá, že jejím cílem je mimo jiné zaručit právo přístupu k informacím o životním prostředí v držení orgánů veřejné správy nebo pro orgány veřejné správy, stanovit základní podmínky a praktická opatření pro výkon tohoto práva a zajistit co nejširší systematickou veřejnou dostupnost a šíření uvedených informací.

67 Článek 2 bod 2 směrnice 2003/4, který definuje tři kategorie orgánů veřejné správy, tak má zahrnout všechny subjekty bez ohledu na jejich právní formu, které je třeba považovat za součást veřejné moci, ať již se jedná o samotný stát, subjekt pověřený státem, aby jednal na jeho účet, nebo subjekt kontrolovaný státem.

68 Tyto skutečnosti vedou k výkladu pojmu „kontrola“ ve smyslu čl. 2 bodu 2 písm. c) směrnice 2003/4, podle kterého tato třetí zbytková kategorie orgánů veřejné správy zahrnuje každý subjekt, který opravdu nezávisle neurčuje způsob, jakým vykonává funkce v oblasti životního prostředí, kterými je pověřen, jelikož orgán veřejné správy spadající pod čl. 2 bod 2 písm. a) nebo b) této směrnice může rozhodujícím způsobem ovlivňovat činnost tohoto subjektu v uvedené oblasti.

69 Způsob, jakým takový orgán veřejné správy může vykonávat rozhodující vliv na základě pravomocí, které mu přiznal vnitrostátní zákonodárce, je v tomto ohledu irelevantní. Může se mimo jiné jednat o pravomoc vydávat příkazy dotyčným subjektům, ať již k tomu dochází při výkonu práv akcionáře, či nikoliv, pravomoc pozastavit výkon rozhodnutí přijatých těmito subjekty, *a posteriori* je zrušit nebo podmínit předchozím schválením, pravomoc jmenovat nebo odvolávat všechny členy jejich řídících orgánů nebo většinu z nich, nebo také o pravomoc zcela nebo zčásti odejmout uvedeným subjektům financování v míře, která ohrozí jejich existenci.

70 Pouhá skutečnost, že dotčený subjekt je stejně jako dotyčné vodárenské společnosti obchodní společností, která podléhá zvláštnímu regulačnímu režimu pro dotčené odvětví, nemůže vyloučit kontrolu ve smyslu čl. 2 bodu 2 písm. c) směrnice 2003/4 v rozsahu, v němž jsou podmínky stanovené v bodě 68 tohoto rozsudku v případě tohoto subjektu splněny.

71 Pokud totiž dotyčný režim obsahuje zvláště přesný právní rámec, který stanoví veškerá pravidla určující způsob, jakým musí takové společnosti vykonávat veřejné funkce související s řízením v oblasti životního prostředí, které jsou jim svěřeny a které případně zahrnují správní dohled, jenž má zajistit, aby tato pravidla byla skutečně dodržována, a to případně pomocí příkazů nebo ukládání pokut, může z toho vyplývat, že tyto subjekty nejsou opravdu nezávislé na státě, i když tento stát již není v důsledku privatizace dotčeného odvětví schopen určit jejich běžnou správu.

72 Předkládajícímu soudu přísluší ověřit, zda ve věcech v původním řízení režim stanovený ve WIA 1991 znamená, že dotyčné vodárenské společnosti nejsou opravdu nezávislé na orgánech dozoru, kterými jsou Secretary of State a OFWAT.

73 S ohledem na výše uvedené je třeba na třetí a čtvrtou položenou otázku odpovědět, že takové podniky, jako jsou dotyčné vodárenské společnosti, které poskytují veřejné služby ve vztahu k životnímu prostředí, jsou kontrolovány subjektem nebo osobou spadajícími pod čl. 2 bod 2 písm. a) nebo b) směrnice 2003/4, takže by měly být kvalifikovány jako „orgány veřejné správy“ podle čl. 2 bodu 2 písm. c) této směrnice, pokud tyto podniky opravdu nezávisle neurčují způsob, jakým poskytují tyto služby, jelikož orgán veřejné správy spadající pod čl. 2 bod 2 písm. a) nebo b) uvedené směrnice může rozhodujícím způsobem ovlivňovat činnost uvedených podniků v oblasti životního prostředí.

K páté otázce

74 Podstatou páté otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 2 bod 2 písm. b) a c) směrnice 2003/4 musí být vykládán v tom smyslu, že spadá-li osoba pod toto ustanovení v souvislosti s některou ze svých funkcí, odpovědností nebo služeb, je tato osoba orgánem veřejné správy pouze pokud jde o informace o životním prostředí, které drží v souvislosti s těmito funkcemi, odpovědnostmi a službami.

75 Možnost takového hybridního výkladu pojmu orgán veřejné správy byla uvedena zejména ve vnitrostátním řízení, které vedlo k vydání rozsudku Smartsource. V tomto rámci bylo zejména tvrzeno, že pokud se má na vodárenské společnosti vztahovat čl. 2 bod 2 písm. b) směrnice 2003/4

z důvodu, že vykonávají určité funkce veřejné správy, toto ustanovení může být vykládáno v tom smyslu, že uvedené společnosti jsou povinny sdělovat pouze informace o životním prostředí, které drží v rámci výkonu těchto funkcí.

76 V tomto ohledu je nutno konstatovat, že kromě toho, že hybridní výklad pojmu orgán veřejné správy může vyvolat nejistotu a způsobit významné praktické problémy při účinném provádění směrnice 2003/4, tento přístup nemá jako takový oporu ve znění a systematice této směrnice nebo Aarhuské úmluvy.

77 Takový přístup je naopak v rozporu se základy uvedené směrnice i Aarhuské úmluvy, pokud jde o vymezení působnosti režimu přístupu k informacím, který stanoví a jehož cílem je zajistit co nejširší systematickou veřejnou dostupnost a šíření informací o životním prostředí v držení orgánů veřejné správy nebo pro orgány veřejné správy.

78 Jak totiž vyplývá z čl. 3 odst. 1 směrnice 2003/4, který je ústředním ustanovením této směrnice, jež je v podstatě totožné s čl. 4 odst. 1 Aarhuské úmluvy, je-li subjekt kvalifikován jako orgán veřejné správy ve smyslu jedné ze tří kategorií uvedených v čl. 2 bodu 2 uvedené směrnice, je tento subjekt povinen sdělit každému žadateli veškeré informace o životním prostředí, které spadají do jedné ze šesti kategorií informací uvedených v daném čl. 2 bodu 1 a které jsou v jeho držení nebo pro něj držené, nevztahuje-li se na žádost jedna z výjimek stanovených v článku 4 téže směrnice.

79 Jak uvedl generální advokát v bodech 116 a 118 svého stanoviska, osoby uvedené v čl. 2 bodu 2 písm. b) směrnice 2003/4 je tak třeba pro účely této směrnice považovat za orgány veřejné správy, pokud jde o veškeré informace o životním prostředí, které drží.

80 Jak vedle toho vyplývá z bodu 73 tohoto rozsudku, ve zvláštním rámci čl. 2 bodu 2 písm. c) směrnice 2003/4 mohou být takové obchodní společnosti, jako dotyčné vodárenské společnosti, orgánem veřejné správy podle uvedeného ustanovení pouze tehdy, jsou-li při poskytování veřejných služeb v oblasti životního prostředí kontrolovány subjektem nebo osobou spadajícími pod čl. 2 bod 2 písm. a) nebo b) směrnice 2003/4.

81 Z toho plyne, že takové společnosti jsou povinny sdělit pouze informace o životním prostředí, které drží v rámci poskytování těchto veřejných služeb.

82 Jak v podstatě uvedl generální advokát v bodě 121 svého stanoviska, tyto společnosti nejsou naopak povinny poskytovat informace o životním prostředí, pokud je nesporné, že tyto informace nesouvisí s poskytováním uvedených veřejných služeb. Přetrvávají-li pochybnosti, že tak tomu je, dotčené informace musí být poskytnuty.

83 Za těchto podmínek je třeba na pátou položenou otázku odpovědět, že čl. 2 bod 2 písm. b) směrnice 2003/4 musí být vykládán v tom smyslu, že osoba, na kterou se vztahuje toto ustanovení, je orgánem veřejné správy, pokud jde o veškeré informace o životním prostředí, které drží. Takové obchodní společnosti, jako jsou dotyčné vodárenské společnosti, které mohou být orgánem veřejné správy podle čl. 2 bodu 2 písm. c) uvedené směrnice pouze tehdy, jsou-li při poskytování veřejných služeb v oblasti životního prostředí kontrolovány subjektem nebo osobou spadajícími pod čl. 2 bod 2 písm. a) nebo b) téže směrnice, nejsou povinny poskytovat informace o životním prostředí, pokud je nesporné, že tyto informace nesouvisí s poskytováním takových služeb.

K nákladům řízení

84 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (velký senát) rozhodl takto:

1) **Za účelem určení, zda lze takové subjekty, jako jsou United Utilities Water plc, Yorkshire Water Services Ltd a Southern Water Services Ltd, kvalifikovat jako právnické osoby vykonávající podle vnitrostátních právních předpisů „funkce veřejné správy“ ve smyslu čl. 2 bodu 2 písm. b) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/4/ES ze dne 28. ledna 2003 o přístupu veřejnosti k informacím o životním prostředí a o zrušení směrnice Rady 90/313/EHS, je třeba zkoumat, zda jsou těmto subjektům na základě vnitrostátních právních předpisů, které se na ně vztahují, přiznána výjimečná oprávnění ve srovnání s pravidly použitelnými ve vztazích mezi osobami soukromého práva.**

2) **Takové podniky, jako jsou United Utilities Water plc, Yorkshire Water Services Ltd a Southern Water Services Ltd, které poskytují veřejné služby ve vztahu k životnímu prostředí, jsou kontrolovány subjektem nebo osobou spadajícími pod čl. 2 bod 2 písm. a) nebo b) směrnice 2003/4, takže by měly být kvalifikovány jako „orgány veřejné správy“ podle čl. 2 bodu 2 písm. c) této směrnice, pokud tyto podniky opravdu nezávisle neurčují způsob, jakým poskytují tyto služby, jelikož orgán veřejné správy spadající pod čl. 2 bod 2 písm. a) nebo b) uvedené směrnice může rozhodujícím způsobem ovlivňovat činnost uvedených podniků v oblasti životního prostředí.**

3) **Článek 2 bod 2 písm. b) směrnice 2003/4 musí být vykládán v tom smyslu, že osoba, na kterou se vztahuje toto ustanovení, je orgánem veřejné správy, pokud jde o veškeré informace o životním prostředí, které drží. Takové obchodní společnosti, jako jsou United Utilities Water plc, Yorkshire Water Services Ltd et Southern Water Services Ltd, které mohou být orgánem veřejné správy podle čl. 2 bodu 2 písm. c) uvedené směrnice pouze tehdy, jsou-li při poskytování veřejných služeb v oblasti životního prostředí kontrolovány subjektem nebo osobou spadajícími pod čl. 2 bod 2 písm. a) nebo b) téže směrnice, nejsou povinny poskytovat informace o životním prostředí, pokud je nesporné, že tyto informace nesouvisí s poskytováním takových služeb.**

Podpisy.